

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 12/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. januára 2021 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Kupkom, Hlavná 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 26 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 8 C 81/2017-150 z 12. júna 2019 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 10 Co 7/2020-260 z 30. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 26 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 81/2017-150 z 12. júna 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 10 Co 7/2020-260 z 30. júna 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“, spolu aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného stranou sporu o ochranu osobnosti vedenom na okresnom súde v konaní pod sp. zn. 8 C 81/2017. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol, že sťažovateľ je povinný zaslať v lehote do piatich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia žalobcovi doporučený list, ktorého obsahom bude ospravedlnenie v tomto znení: *«Vážený pán Prof. ██████████, ospravedlňujem sa Vám za to, že v texte článku s názvom „Fašisticko-nacistická väčšina v NR SR odmietla čo i len debatovať o zdobrovoľnení doteraz povinného očkovania“ som Vás označil za fašistu. Povinnosť ospravedlniť sa mi bola uložená rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 8C/81/2017 zo dňa 12.06.2019.»* Vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá a okresný súd rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania.

3. O odvolaní sťažovateľa a žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu v prvom a druhom výroku potvrdil a vo výroku o náhrade trov konania ho zmenil tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľovi v rozsahu 50 %. Krajský súd zároveň rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Sťažovateľ namieta, že napadnuté rozhodnutia sú formalistické a nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov a vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu a z nesprávneho právneho posúdenia veci a uvedené nedostatky neboli odstránené ani v odvolacom konaní či dovolacom konaní. Napadnuté rozhodnutia preto sťažovateľ považuje za ústavne neudržateľné. Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že okresný súd a krajský súd *„svojimi nesprávnymi procesnými postupmi a rozhodnutiami porušili sťažovateľovo právo na spravodlivý súdny proces...“*.

5. Ústavnú neudržateľnosť napadnutých rozhodnutí vidí sťažovateľ „v prílišne formalistickej aplikácii a interpretácii predovšetkým § 11 a § 13 zákona č. 40/1964 Zb. v rozpore s ich účelom a zmyslom, a to aj v kontexte základného práva sťažovateľa na slobodu prejavu“. Sťažovateľ zastáva názor, že okresný súd a krajský súd „sa pri právnom posúdení veci výrazne odchyľili od ustálenej judikatúry použiteľnej aj v tomto prípade s istými špecifikami (aj v ponímaní komparatívneho výkladu) vo veciach ochrany osobnosti“. Podľa názoru sťažovateľa konajúce súdy svojvoľným výkladom a aplikáciou právnych predpisov porušili jeho práva. Sťažovateľ ďalej uvádza, že okresný súd a krajský súd napadnutými rozhodnutiami porušili jeho práva najmä z dôvodu, že sa nezaoberali jeho argumentáciou.

6. Sťažovateľ argumentuje, že «žalobca bol v čase zverejnenia článku osobou činnou vo verejnom záujme a vo vzťahu k žalobcovi bol aj odôvodnený záujem verejnosti, pričom verejnosť mala právo informácie o žalobcovi dostať. Žalobca ako osoba činná vo verejnom záujme musela zniesť väčšiu mieru kritiky než súkromné osoby.

Dá sa usúdiť, že test proporcionality, ktorý bol vyhodnotený v Rozsudku OS ZA v bode 24. odôvodnenia vychádzal v prospech Sťažovateľa vo všetkých bodoch.

Pokiaľ OS ZA v Rozsudku OS ZA v bode 24. označil Sťažovateľa ako redaktora a editora verejne dostupného portálu, tak sa má na Sťažovateľa v takom postavení vzťahovať právo preháňať a provokovať pri publikovaní informácií.

Pokiaľ OS ZA v Rozsudku OS ZA v bode 24. konštatoval, že Sťažovateľ sa venoval v článku úvahe na tému fašizmus v jeho novodobej forme v spojení s problematikou očkovania a Sťažovateľ aj ozrejmil ako si vysvetľuje „novodobý fašizmus“ samotný autor, tak je nepochybné, že sporný výrok Sťažovateľa nie je možné vykladať v inom význame, ako v kontexte ním použitej definície v rovine iba autorskej úvahy (výrok nie je možné posudzovať izolovane od ostatného obsahu článku), pričom u Sťažovateľa sa nemohlo trvať na úplnej presnosti definíčných tvrdení a klásť tým vo svojich dôsledkoch na Sťažovateľa vystupujúceho v pozícii redaktora nesplniteľné nároky. V článku bol ponechaný priestor pre vytvorenie vlastného názoru čitateľa.».

Napadnutým rozhodnutiam podľa sťažovateľa chýba dostatočné a presvedčivé odôvodnenie na uvedené právne otázky stretu práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti.

7. Na základe uvedených dôvodov sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«I. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s § 220 ods. 1 CSP, § 220 ods. 2 CSP, § 11 OZ a § 13 ods. 1 OZ, právo na slobodu prejavu podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/7/2020-260 zo dňa 30.06.2020 ako aj postupom v konaní na Krajskom súde v Žiline vedenom pod sp. zn. 10Co/7/2020 porušené boli.

II. Uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/7/2020-260 zo dňa 30.06.2020 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

III. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s § 220 ods. 1 CSP, § 220 ods. 2 CSP, § 11 OZ a § 13 ods. 1 OZ, právo na slobodu prejavu podľa čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 8C/81/2017-150 zo dňa 12.06.2019 ako aj postupom v konaní na Okresnom súde Žilina vedenom pod sp. zn. 8C/81/2017 porušené boli.

IV. Krajský súd v Žiline a Okresný súd Žilina sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť trovy právneho zastúpenia (2 právne úkony vykonané v roku 2020 v zmysle § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a), c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) [REDACTED].

[REDACTED], tr. bytom [REDACTED], štátny občan SR (ďalej len

„Sťažovateľ“), v sume 450,29 EUR vrátane DPH k rukám právneho zástupcu Sťažovateľa, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,

g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

15. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

16. Z princípu subsidiarity vyplýva, že ústavný súd poskytuje ochranu základným právam a slobodám iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri skúmaní podmienok konania o ústavnej sťažnosti riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je ochrana základných práv a slobôd poskytovaná ústavným súdom prostredníctvom ústavou a zákonom o ústavnom súde upraveného konania o sťažnosti subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o tejto ochrane nerozhodujú všeobecné súdy (porov. *mutatis mutandis* II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

17. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu vo veci samej. Podľa § 355 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie ako riadny opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa mal predovšetkým krajský súd v rámci konania o odvolaní.

18. Z tohto dôvodu preto ústavný súd túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

19. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (m. m. IV. ÚS 303/04).

20. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade

s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010).

21. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22. V § 420 CSP sú taxatívne uvedené procesné vady konania takého stupňa závažnosti, pre ktorý je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku aj uzneseniu) odvolacieho súdu; pokiaľ sa v konaní vyskytne niektorá z týchto procesných väd, je dovolanie prípustné aj proti rozhodnutiu, proti ktorému inak tento opravný prostriedok nie je prípustný. Prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je tak založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie skončilo, bez ohľadu na to, či sa o podstate odvolania rozhodovalo alebo konanie o odvolaní bolo odvolacím súdom odmietnuté.

23. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. Ústavný súd konštatuje, že právna úprava citovaného ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je založená na princípe otvorenosti. Z uvedeného vyplýva, že dovolanie možno podať proti všetkým rozhodnutiam odvolacieho súdu [vynímajúc prípady vymedzené v § 421 ods. 2 CSP upravujúcim dovolanie proti uzneseniam podľa § 357 písm. a) až n) a v § 422 CSP upravujúcim tzv. majetkový cenzus], avšak dovolací súd je v danom prípade výlučne oprávnený rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti definovaných v § 421 ods. 1 CSP. Všetky tieto dôvody prípustnosti dovolania majú spoločné kvalifikačné kritérium spočívajúce v tom, že prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právne otázky, ktorých vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Je však nesporné, že § 421 ods. 1 CSP predpokladá aktivitu dovolateľa. Prípustnosť dovolania tak bude závisieť výlučne od toho, ako dovolateľ vymedzí, že sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, prípadne právnu otázku riešenú odvolacím súdom odôvodní s ohľadom na to, že dosiaľ dovolací súd takúto otázku vo svojej rozhodovacej praxi neriešil, prípadne poukáže na rozdielne rozhodnutia dovolacieho súdu k riešenej právnej otázke (I. ÚS 336/2018).

25. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu síce uviedol, že nedostatky, ktoré mu vytýka, neboli odstránené ani v dovolacom konaní, ústavný súd však vlastnou činnosťou od okresného súdu zistil, že sťažovateľ dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu nepodal. Keďže v ústavnej sťažnosti argumentácia týkajúca sa tejto skutočnosti absentuje, ústavný súd konštatuje, že z argumentov v ústavnej sťažnosti uvedených nedokázal vyhodnotiť, či sťažovateľ nepodal dovolanie z nevedomosti (napriek jeho zastúpeniu kvalifikovaným právnym zástupcom) alebo z dôvodu, že zastával právny názor,

že na jeho prípad nemožno aplikovať žiaden z dovolacích dôvodov vymedzených v § 420 CSP, resp. v § 421 ods. 1 CSP. S ohľadom na znenie citovaných zákonných ustanovení a vzhľadom na obsah argumentácie sťažovateľa je však zrejmé, že sťažovateľ mohol podať proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorého prípustnosť by odôvodnil § 420 písm. f) CSP, resp. § 421 ods. 1 CSP. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že nesprávnym procesným postupom konajúcich súdov došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že krajský súd neprihliadal na argumenty predložené sťažovateľom, resp. že krajský súd *„sa pri právnom posúdení veci výrazne odchýlil od ustálenej judikatúry“*, okrem iného aj najvyššieho súdu, z ktorej sťažovateľ cituje, potom na posúdenie existencie týchto sťažovateľom signalizujúcich dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP, resp. § 421 ods. 1 CSP, mal právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní. Skutočnosť, že sťažovateľ nevyužil účinný zákonný opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii, tak zakladá neprípustnosť jeho ústavnej sťažnosti.

26. Ústavný súd pripomína, že ak bol sťažovateľ toho názoru, že sa na jeho právnu vec nevzťahuje žiaden z dovolacích dôvodov uvedených v tomto ustanovení (vzhľadom na absenciu akejkoľvek argumentácie sa ústavný súd o uvedenom mohol len domnievať), nie je kompetenciou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti zaujímať stanovisko k otázke prípustnosti, resp. neprípustnosti využitia príslušného opravného prostriedku v jeho konkrétnej sporovej veci. Využitie všetkých prípustných opravných prostriedkov je však v súlade s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde jednou zo základných podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutné pre prípadný zásah zo strany ústavného súdu.

27. Sťažovateľ si nemôže vybrať orgán verejnej moci, ktorý mu má poskytnúť ochranu pred namietaným porušením jeho práv. Povinnosťou sťažovateľa je vyčerpať všetky právne prostriedky ochrany nimi označených práv, porušenie ktorých namieta, tak ako to umožňuje právny poriadok Slovenskej republiky. Až po ich vyčerpaní a za predpokladu, že by boli splnené ostatné ústavné aj zákonné podmienky, by mohla byť daná právomoc ústavného súdu (m. m. IV. ÚS 171/04).

28. V prípade, že sťažovateľ zastával názor, že dovolanie v jeho prípade nie je prípustné, a nepodal ho z dôvodu opatrnosti, ústavný súd, majúc na zreteli účel základného

práva na súdnu ochranu, konštatuje, že aj v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania by lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu bola považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu (§ 124 posledná veta zákona o ústavnom súde).

29. Meritórne preskúmanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavným súdom v situácii, keď nevyužil právny prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý mu zákon účinne poskytoval, t. j. nepodal dovolanie, hoci ho podať mohol a mal, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (obdobne I. ÚS 728/2016). Sťažovateľ tiež netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto zo strany ústavného súdu neprichádza do úvahy ani prípadný postup podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

30. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu z dôvodu jej neprípustnosti [§ 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde].

31. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa v nej obsiahnutými, keďže ich preskúmanie je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2021

Peter Molnár
predseda senátu